

Dette Forslag er kommet saa sent herop, og vi have jo flere vigtige Lovforslag liggende. Fra i Morgen begynde vi paa den stille Uge, jeg skal love for, at det bliver en rar stille Uge i Rigsdagen. Vi komme til at stille ret artig i Kasernen baade tidlig og silbe, baade Hellig og Søgn. Maaſke havde der været Grund til den Dag, vi havde Lovforslaget om Fred paa Folketirkens Helligdage til Behandling her, at sætte den Ordning ind, at Rigsdagsmænd skulde ogsaa være fri paa de kirkelige Helligdage. Det er nu ikke ſket, og vi have for maattet arbejde en Paaſkesøndag; i Mar komme vi vist til at arbejde hele Paaſten. Det er altsaa det, jeg nærmest vil bebrejde de Herrer: de have haft saa god Tid, at de godt kunde være komne noget tidligere med dette. Nu maa vi ikke blot tage haardt fat i disse Dage, men der indtræder ogsaa en anden Følge, som vedrører Lovforslagene. Jeg vil ikke tale om reelle Endringer, der kunde ønskes, men selv om man ikke vilde gaa ind paa dem, saa var der dog Endringer til Uheldiggørelse, som maaſke kunde være bleve gennemførte, men som nu ere umuliggjorte. Det gaar, som det gif for et Mar siden. Vrede Medlemmer kunne vistnok huſke, hvorledes det gif med Postloven og Jifteriloven. Til Slutning kom Endringsforslagene knapt her op fra Trykkeriet, før vi skulde stemme, vi vidste mange Gange ikke, hvad vi stemte om, og det er sandelig ikke godt, naar det gaar ſaaledes til. Jeg vil blot minde om Løben angaaende Bidrag til uægte Børn; hvor mange ministerielle Reſolutioner og hvor mange Skrivelser har denne Lov ikke foranlediget, og hvorfor? Fordi vi ikke havde Tid til at behandle den ordentlig. Om lidt skulle vi til at behandle Fattigloven, et Lovforslag, som jeg fuldt ſympatiserer med, og som jeg tror, kan gøre megen Nytte, men hvorledes er det affattet? Jeg vil ikke tale om Affattelsen paa Sprogets Vegne, thi jeg er ikke ſaaledes Sprogmand, men jeg mener, at det er uklart og ſvævende affattet; hvad der kunde ſiges med ſaa Ord bruges der mange Sinitier til, og det er dog netop en Lov, som skulde være ſaa let forſtaaelig som muligt for de Mænd, der skulle benytte den, men det er den sandelig ikke.

Dernæst har dette Lovforslag ogsaa ligesom dets Brødre og Søstre en lille politift Historie. Jeg ſkal kun meget kort opholde mig derved. Jeg vil blot komplimentere den høje Regering for den Kniv, som den har ſtaaren midt gennem Oppositionen, og de Reſultater, der ville affødes af denne Rigsdagsſamling. Det er vistnok et eneſtaende Skue-

ſpil i hele Verden, at ſamtidig med at Regeringen har et Flertal i begge Ting, ligger der uden om Byen proviſoriſte Fæſtningsværker og gaa vi med Sikkerhed en proviſoriſt Finanslov i Møde. Jeg veed ikke, hvor andet Steds ſaadanne Forhold finde Sted. S og for ſig har jeg ikke noget imod Forhandling, men jeg vil have den ført paa en bedre Baſis, med mere indre Sandhed og i bedre Forſtaaelse. Dette, at vi her leve under proviſoriſte Forhold, og at vi ikke kunne ſe Muligheden for at komme ud over dem, gør, at alle diſſe Underhandlinger og Afſtæler og de deraf fremkomne Lovforslag ikke have den Betydning for mig, ſom de under andre Omſtændigheder kunde have. Jeg kan godt forſtaa, at Regeringen plejer Underhandlinger, og at Regeringen er vel tilfreds og gnider ſig i Hænderne; men vi andre have ikke Grund til at være tilfredse, hverken i Byen eller paa Landet. Som dette Lovforslag nu foreligger, er det i mine Tanker et uheldigt Lovforslag, det er hverken Juſt eller Jiſt, og det er ſaa meget mere ſtadeligt, ſom man har haft ſaa gode Kort paa Haanden, at det kunde være blevet et godt Forslag. Det er det ikke nu, og dets Bedtagelse vil derfor i mange Mar forhindre, at vi kunne komme til at reformere paa dette Omraade og ſaa noget frem, ſom jeg tror, at vi kunne være tilfredse med.

Th. Nielsen: Ja, denne Sag har jo ſtaaet paa Dagsordenen i mange Mar, ſom den ærede Indenrigsminister mindede om i ſit Indledningsforedrag. Der er jo baade fra Tingenes, i det mindſte fra et af Tingenes Side, og fra Miniſteriets Side gjort flere Forſøg paa at løſe denne Sag. Alle-rede Arbejdskommiſſionen af 1875 ſyſſelſatte ſig med den ſamme Sag, og ikke nok dermed, det er jo, ſom en æret Taler, nemlig den 1ſte Landſtingsmand for 9de Kredſ (Mourier-Petersen) mindede om, forſøgt at løſe denne Sag baade ad offentlig og ad mere privat Vej. Jeg ſkal ſaaledes minde om de forenede Kommunerſ Alderdomsforſørgelſe; jeg ſkal minde om, at forſtellige Amter have forſøgt at løſe Sagen for diſſe Amters Bedkommende, men altid forekommer det mig, at Forſøgene ere miſlykkede. Den ſtore Mængde, ſom man har villet have med, den ſtore Befolkning, ſom det gjaldt om at ſaa med, de, der trænge og trænge haardeſt uden at være under Fattigvæſenet, ere ſtadig udeblevne, og hvorfor ere de udeblevne? Simpelthen, fordi deres Tanker i den yngre Alder have været stærkt rettede paa at ſtaffe ſig et nogenlunde ordentligt Hjem, en nogenlunde ordentlig Bopæl. Ganſke viſt